

Innen és túl – Spanyolfal

Részlet a *Schengen* című regényből

1.

Elfuserált nap volt. Egyike azoknak, amelyek után nem biztos, hogy újra megvirrad. Űtött a végelszámolás órája. Megszokta, hogy a kibogozhatatlannak tűnő gubancokat másvalakire, talonban tartott énjére hagyja. Nem, ez nem velem történik, ez nem az én életem. No de, uram, ez itt az ön számlája.

Minden számlába foglalható. Egy tétel – egy összeg. A szám a lényeg. És ahol szám van, ott kivonás van és összeadás, szorzás és osztás. Mindig így volt, és mindig is így lesz.

Visszatérés a büntett színhelyére, mondja magának. A nő ott ül mellette. Ki tudja, mire gondol? Ha a gondolatainkat látni lehetne, micsoda pokol lenne az.

A taxi befordult a várba tartó meredek Mikó utcába. A meleg áprilisi napsütés ellenére a zsenge lombok őrizték a reggel hűvösét.

– Itt élt Márai Sándor. – Már ahogy kimondta, megbánta. A nő tekintete megakasztotta benne a szót.

– Mi közöm hozzá?

– Csak tudatom veled, drágám.

– Valójában mit tudatsz velem? Kit izgat, hogy ki élt itt? Mindent öszeszagyválsz. Márai Sándor? Ki volna az?

– Magyar író...

– Nyilván nem is japán.

– Hogyhogy nem jut eszedbe? Két éve, hogy odaadtam neked a naplóját... Nem is, van annak már teljes három éve...

– Jaj, de ócska! A te kedvenc kitérőid... A más múltjában lakni. Pláne ingyen. Minden elsejével másik kuckóba kéredzkedni. Soha semmi ne legyen a tiéd. Ez vagy te!

– Ne túlozz! – vágott vissza gépiesen, csekély meggyőződéssel.

A taxi behajtott a sorompón, azután jobbra fordult, majd balra. Mutató alacsony épületek sora, az ablakokban muskátli. Éttermek, kávéházak, emléktárgyboltok mellett haladnak el. A széles kapualjakon át belátni az udvarokba. Marko a sofőr mellett ül. Szemével mohón fal minden részletet. Marijának ismerős az izgatottsága. Mindig ilyen, bárhová utaznak. Azt is tudja, mit gondol ilyenkor: milyen jó is lenne elrejtőzni ebben az álomban. Varázslatok és banalitások szövevényébe pólyálva. Csak tartana kezdet és vég nélkül.

Az álmos városka mesés szép látványának egyszerre vége, amikor kiérnek a térre. A taxi félkört megtéve pompás küllemű épület előtt áll meg. A tér oldalában a templom, egyenesen előttük pedig, messze, fehér fényben fürödve terjeng Pest.

– Valamikor itt volt a pénzügyminisztérium – nem tudta megállni, hogy ne feszítsen jólértesültségével, ha csak félhangon is. A nő elmosolyodott. Tudta, hogy meg van bocsátva, lefegyverezte a rég várt pillanat izgalma. Körbekémlelt a téren. Elégedettség ült ki az arcára. A hat év előtti Marija volt újra, akivel a vízumra várók sorában ismerkedett meg a belgrádi magyar konzulátus előtt. Alig tudta visszatartani magát, hogy a tér másik oldalán a mellékutca mélyét kutató tekintet láttán oda ne szóljon: A végében ott van a Miró café. Emlékszel?

Hogyne emlékezne! A Vörösmarty téren, a Gerbeaud caféban találkoztak azon a tikkasztó szeptemberi délutánon. Amerikába tartó barátnőjét kísérte ki a repülőtérre, visszament a szállóba, és beleroskadt a fotelbe. Az egész élet gombóccá préselődve állt meg a gyomrában, szorongás áradt szét belőle. Sírni szeretett volna, de nem ment. Fülledt, olcsó szoba a Keleti pályaudvar környékén, három napja szállt meg benne. Marko nemcsak a hotel nevét, az utcát és a házsámot jegyezte volna meg, de a recepció arcát is, továbbá, hogy mettől meddig szolgálják fel a reggelit, a kis padot a felvonóban, a törülközők színét, a környező üzletek kirakatait, a villamosmegállóban a táblát a menetrenddel. És pontosan meg tudná mondani, mikor megy az utolsó járat. Ezt diadalmas mosollyal közölné, amelyből sugárzik, hogy tulajdonosát nem érheti semmiféle meglepetés, minden lépését bebiztosította, felvértezte magát a bizonytalanság ellen, ami a felkészületleneket és óvatlanokat fenyegeti. Az utcán van elemében, villamosjáratok, sietős átszállások szövevényében, hirtelen eldöntve, hogy éppen azon az útvonalon menjenek, éppen abban a vendéglőben hajtson fel egy sört, ahol az ő számára érdektelen valaki évekkorábban járt. Micsoda alak! Annyira más, mint akikre ifjú éveit pazarolta, számla nélkül, ahogyan ezt általában fiatalon teszi az ember... Csak Marko az, aki

nem csinálta soha így. És nem is ez lenne a baj vele, hanem a leplezetlen büszkeség és elégedettség, a már-már gyermeteg öröm, amivel áthidalta azt a teret, ami maga az élet volna. Az első pillanattól kezdve megérezte ezt benne, mégis annyi éven át mellette maradt, egyre bizakodva benne, hogy kapcsolatuk átvészeli az olykor elképzelni is nehezen elképzelhető megpróbáltatásokat.

Pénzügyminisztérium, ismételte magában, elnézve, ahogy kifizeti a taxist és sietve szedi ki a csomagokat a poggyásztartóból. Mintha mindig késésben volna valahonnan, rögtön gyöngyözik a homloka. Biztos benne, hogy ezt a pillanatot is megőrzi emlékezetében. Egyszer úgyis fel fogja idézni azt a kövér embert a kitüremlett ingben. Ó, igen, a látvány már befészkelődött a holnapi nap egy hasadékába. Örökké ezt művelte, rögeszmésen bíbelődött ökörségekkel, amelyeket elsodor a gyors felejtés. És ami a legrosszabb, nemcsak megjegyezte őket, hanem ajnározta is, öntözte, mint a kényes növényeket szokás. Hálót szőtt értelmetlen és jelentéktelen mozzanatokból, és ebben a hálóban evickélt, amely évek múltán mind sűrűbb és áthatolhatatlanabb lett. Elszalasztott lehetőségek kertésze.

A tágas, ovális előcsarnokban muszáj volt észrevennie, hogy nincs meg a bordó szőnyeg a Kulturinnov lépcsőházában.

– Talán tisztításra vitték – találgatta Marija.

– Nem hinném. Nem visznek húsz méter szőnyeget tisztítóba...

A nő hirtelen megtorpant. A férfi is megállt, egyik kezében a bőröndjével, a másikban a nő táskájával.

– Marko, most azt találgassuk itt, hogy mi lehet a szőnyeggel? Hát nem látod ezt a gyönyörűséget? – mondta a hosszú ablakok felé emelve kezét, amelyek a körbeépített, szecessziós belső udvarra nyíltak. – Néha azt hiszem, hogy téged tényleg semmi nem tud megérinteni.

– Az a baj, szívem, hogy engem túl sok minden érint meg, tisztára el vagyok veszve a sok ingertől – próbálta meg tréfára fordítani a dolgot.

– Csak baromságok érintenek meg.

Tehetetlenül felsóhajtott, és elindult a lépcsőkön a hotel első emeleti bejárata felé. A hosszú folyosón a pultnál két formaruhás hölgy ült. Aból a korból itt maradván, amelyben, a múlt század hatvanas éveiben, az épülettömb egy emeletét szállodává alakították át. Ezt állapíthatta meg a bútorok és a dizájn alapján, az elhasznátság fokából, amelyet a gondos karbantartással konzerválniuk sikerült. E megállapítást Marko hangján mondta ki magában. És nem méltatlankodva, ellenkezőleg, ahányszor csak felfedezett magában egy mondatot, amely az ő fundusából származhatott, váratlan melegség öntötte el. Néha azt kérdezte magától, vajon ez belenyugvás a fennálló állapotba? Visszakozás? Persze, hogy

nem az. Továbbra is rajongással töltötte el minden porcikáját. Ez a kiteljesülés, amit az ő jóvoltából érez, talán ezt nevezik boldogságnak – a megittasultság olyan foka, amelyben minden apróság gyengédséggel tölti el, és ami a látókörébe kerül, békét és megnyugvást áraszt, ami minden környezőre kiterjed. Igen, mindig baromságokkal rontotta el a pillanatot, amikor csak hallgatni kellene és lélegezni. Olyasmikkel dicsekedett, amiket minden normális ember elhallgatott volna. Ezekben az ostoba félreértésekben a banalitások, zagyvaságok alkotta Marko jelent meg, aki a kispolgári túlbonyolítások béklyóiban vergődik. A mérgelődés és a düh hullámain mégis a szerelem hullámai követték, eltörölve minden félreértést, minden kételyt, hogy mégsem ő az igazi? Az igazi? Mit jelent ez? Semmit. Egészen betöltötte.

A két recepciós hölgy mosollyal az arcán egyszerre fordult a belépő vendégek felé. Marija az ablakhoz lépett. Azon a füledt szeptemberi éjszakán, a tér nevét sosem tudta megjegyezni, itt csókolták meg egymást először. A Miró caféból léptek ki. Mámorosan lépkedett az oldalán. A szörnyű nap rá nehezdedő nyomása, amikor barátnőjét kikísérte a repülőtérre, a hotelszoba sivár magánya, amikor visszatért, a süket üresség, ami a lelke helyén támadt, mindez egyszeriben elszállt. Meglepetésszerűen kezdődött, váratlan hívás érkezett aznap a mobilján. Belgrádi szám, de ismeretlen. Fogadja, ne fogadja, tanakodott pár pillanatig, aztán lenyomta a gombot. Szóöszön, kellemes férfihang. Emlékezete mélyéről feldereng annak az embernek a képe, aki mögötte állt a sorban a magyar konzulátuson. Igen, igen, emlékszik már. De honnan tudja a hívószámát? A kezében tartott úrlapról? Elnevette magát. Hogyhogy hol talált rá? Hát Budapesten. Az utca nevét nem ismeri, de tudja, hogy a Keletihez közel van. Meginni egy kávé? Hát ő hol van? Budapesten ő is. Habozik egy kicsit. Igen, azt tudja, hol van a Váci utca. Hogyan? Vörösmarty tér? Nem ragad meg a név. Az órájára pillantott. Jól van, ötkor a téren, a Gerbeaud-nál. Vörös... Hogy mondta? Vörösmarty tér.

Miközben a Gerbeaud-hoz röpítette a taxi – mert taxit fogadott, mint máskor is, mellőzve az aprólékos utasításokat, hogyan lehet eljutni a célhoz, amelyekkel végezetül elárasztotta – Mariján izgalom vett erőt, olyan izgatottság fogta el, amelyet régóta várt hívás vált ki valakitől, aki többet jelent, minthogy csak kedves volna neki. Persze egy ismeretlen felbukkanása a magyar konzulátus előtti sorból csak mentőöv volt egy szörnyű nap örvényébe hajítva, amelyet minél gyorsabban el kell rekeszteni a jelen pillanattól, és letaszítani a feledés lejtőjén.

Nyomban megpillantotta, ahogy kiszállt a taxiból, és a mellékutcába fordult, amely a taxisofőr szavai szerint a Gerbeaud-hoz vezet.

– Tudtam, hogy itt fog kiszállni, inentől ez gyalogosövezet – mondta kezét nyújtva.

– Bárhonnan jön az ember, pont ide talál?

– A másik lehetőség, hogy a Duna felőli oldalon érkezik, de én valahogy biztos voltam benne, erről fog jönni. Sejtettem, hogy taxit fogad.

– Miből sejtette?

– Lerázott a végén, amikor azt próbáltam elmagyarázni, hogyan érhet ide metróval...

– Egy ismeretlen városban? Ne nevétsen meg. Még Belgrádban is alig boldogulok.

– De hát egy várost úgy lehet a legjobban megismerni, ha villamosozik, buszozik, metrózik benne az ember...

– Szépen mondom, hogy Belgrádot sem sikerült megismernem, pedig születésemtől fogva benne élek... Budapestet meg nem is akarom megismerni. Legalábbis most nem.

– Nem turista módjára gondoltam...

Hát min rágódunk mi itt, futott végig Mariján. Milyen ócska. Jobb lett volna a hotelben maradni. Faképnél hagyni gyorsan.

De nemcsak hogy nem hagyta faképnél, hanem a Gerbeaud-ban elfogyasztott kávé után alig győzte kivárni a vacsorameghívást, mely Budára, a Miróba szolt. A férfi diszkréten elejtette, hogy egészen közel, átellenben van a 16-os busz megállója, az visz fel a legrövidebb úton a várba, a főtérré. Mondta a tér nevét is. Kuncogott magában. A legrövidebb út? Normális ez az ember? Aztán kibökte, mindennap a 16-ossal utazik a Karaburmáról, ahol lakik, a központba. Maga is meghökkent rajta, hogy ilyesmi szaladt ki a száján. Soha életében nem mondott ilyet. Effélék egyszerűen nem léteztek számára. Megjegyezni a városi járatokat, szállodák címét, minden második sarkon megtorpanva felidézni valamit, eligazítást adni. Milyen ember ez? Teljesen hibbant. De mi a fene vonzza benne? Fokról fokra mind meghittebb közelségben érezte magához a férfit, aki látszólag értelmetlen adatokat előkapdosva valami felsőbb rendszert építgetett, összefüggéseket villantott fel ott, ahol ránézésre észrevétlenek.

Útban Budára a 16-os autóbusszal negyed óra alatt Marija megtudja, hogy új ismerőse, Marko Kapetanović magánzó. Orvosin kezdte, bölcsészetre váltott, a világirodalmi tanszéken abszolvált. Ezek csak járulékos közlések. Sokkal fontosabb információ, hogy „valahol e mögött a tér mögött” egy írógépszerviz található. Igen, valameddig Budapesten élt. Fügöny le. Nem részletezi, miért. Mikor. Talán: kivel. Átadja viszont a hajmeresztő tényközlést, hogy a nagybátyja a November 29-e utcában tartott fenn írógépszervizt.

– Mindennap legalább kétszer elhaladt a műhelye előtt, a Bled étterem közelében.

– Micsoda?

– A 16-os ott megy el.

– Ja, igen. Persze.

– Éppen a műhely előtt van a buszmegálló.

– Érdekes. Netán a nagybácsi is járt Budapesten, hogy felmérje a konkurenciát?

– Egyszer sem jött el, rühellte, hogy sorba kell állni vízumért.

És már ismerős neki a széles mosoly. Belefeledkezik a mosolyába. Még csak két órája vannak kettesben, és mintha napok teltek volna el.

– Van még valami morzsa a nagybátyjáról?

– Könyveket lehetne megtölteni velük. A nagybátyámék neveltek fel. Anyám meghalt szülés közben. Apám elment Ausztriába. Jó, ha szökőévente egyszer láttam.

Vagy úgy. Babaházban nőtt fel. Mindent cipel magával. Vándorszínház. Szóba hozza, hogyan dorgálja a nagybácsi a tárgyakat, ha sietne, és nem engedelmeskednek. Például amikor az inggomb nem akar átbújni a gomblyukon, vagy megmakacsolja magát a cipőfűző, felesel velük, torporzékol, széthajigálja őket. És egy tőle idegen közlő azt találja mondani Marija hangján: ő pedig fruskakorában a zsebeiben őrizgette a letépett mozijegyeket.

Marko cinkos pillantást vet rá. Szemében felragyog a ráismerés.

– Ezt csináltam én is. Nemcsak a mozijegyeket tettem félre, de minden kis papírdarabot, ami a kezembe került. Most is nehezen szánom rá magam, hogy megszabaduljak a göngyölegtől. A cipősdobozokat sokáig nem tudom kihajítani.

– Mért nem zacskóban viszi haza? Minek a doboz? Hogy aztán csak kerülgesse?

Mit hablatyolok? Egyáltalán hogy kerültem ide? Egy göngyölegügyi szemináriumra.

A várba vezető út éles kanyaraiban a busz lassított.

– A következő megállón leszállunk. Menjünk közelebb az ajtóhoz.

Azon ügködött, hogy az első ajtóhoz furakodjanak. E művelet értelmének megfejtését egy következő alkalomra hagyta. Jót derült rajta magában. Aligha lesz következő alkalom.

A téren, a templomnál összeverődött emberek hullámzó tömege. Közelebb mennek. Fekete pólóban egy sötétes bőrű fiatalember boszorkányos ügyességgel raskogat ide-oda három gyufásdobozt a zöld posztón. A golyócska eltűnik az egyik alatt. Két ácsorgó hangosan vitatkozik rajta, hol

lehet. Az áldozat, egy meghatározhatatlan korú japán zöldhasú százeuróst veszít el. Később valaki a tömegből eltrafálja, hol rejlik a golyócska. Elnyeri a százast. Átlátszó az egész. Új áldozat, megint rászánja magát egy turista, leteszi a tétet.

– Ez már Belgrádban sem járja évek óta – mondja Marko. – Itt meg szedik a sápot. Bécsben még inkább.

– Nekik is élniük kell valamiből – mondja Marija.

– Csalásból?

– Ha csak ők csálnak, akkor itt a mennyország.

– Nem vagyok fogékony az ilyen kibúvókeresésre. Tudja-e, hogy Bécsben kétszer annyi lakást törnek fel, amióta a románok és a bolgárok felkerültek a schengeni fehér listára? Itt a piros, hol a piros minden irányban. A metróban zsebmetszők egész hada.

– Nagyon sajnálom.

– Maga baloldali?

– Inkább éspárti. Ez egyszerű tőkeátrendezés. Kik törik fel kiknek a lakásait? Látta már valaha azoknak az embereknek a tekintetét, akiket valami egyenruhás tökfej önkényesen leszólít a vonatról?

– Nekem mondja? Jó tíz éve utaztatok ezen a tájon, pontosan tudom, miről beszél.

– Hát akkor miért aggódik annyira azokért, akik a schengeni fal mögött csücsülnek? Fizessék meg ők is legalább az illetéket. A bűn öröklődik. Nem lehet csak úgy leírni.

– Valamilyen szabályok mégiscsak kellene.

– Éppen ez a baj, hogy csak valamilyen szabályok vannak. Ha pedig csak valamilyen szabályok vannak, akkor persze, hogy vannak piroszók, zsebtolvajok, egész sereglet, amely itt hömpölyög körülöttünk, ahol maga olyan otthonos. Mit is csinál erre felé?

– Könyvet írok kelet-európai utazásokhoz.

– Milyen könyvet?

– Gyakorlati tanácsokkal, hogyan kerülhetők el a kellemetlenségek.

– Viccel?

– Csöppet sem.

– Komolyan gondolja, hogy a kellemetlenségeket el lehet háritani? Milyeneket? Hogy valaki elemelje a pénztárcánkat?

– Tudja-e például, hogy Magyarország és Ukrajna útjain trükkös rendőrök garázdálkodnak? Budapesten a szálloda bejáratánál lesnek a külföldiekre, hatósági személynek mondják magukat, igazoltatják őket, és...

– Százszor hallottam efféléket. De mit lehet tenni? Befogja az álrendőrök száját? Fel nem foghatom.

– Budapest majdnem mindegyik idegenforgalmi kalauzában ott van a jó tanácsok, figyelmeztetések listája...

– Hogy hogyan előzhető meg a trükkös bemutatkozás?

– Mi kivetnivalót talál ebben?

– Nincs benne kivetnivaló, csak értelmetlen. És velük, kis halakkal kezdte, akik épp a sokkal magasabb szinten elkövetett kamuflázsok következményei.

– Mondom, hogy balos.

– Maga meg majd megcsinálja a kellemetlenségek nélküli életet? Nem szeretnék ilyen kiglancolt világban élni.

– Túloz. Menjünk vissza a térre?

– Minek?

– Hát hogy maga is tegyen egy próbát a skatulyákkal.

– No ide figyelj, fiacskám! – mondta kicsit megállva, csak hogy lássa, milyen hatást vált ki, ha áttér a tegezésre. Marko nevetett, megfogta a kezét. – Tudom én jól, hogy a piroszás átverés. De mindenhol körülöttünk ez megy. Ha bemegy a bankba és számlát nyitsz, ha jutalékot ígérnek a biztosításra, ha szavazni hívnak, mi ez, ha nem a kézelőbe csúsztatott golyócska? Nem vagyok én a rend ellensége, de ki nem állhatom a képmutatást. Megtisztítjuk az utcákat a zsebmetszőktől, hogy folytathassuk a piroszást magasabb szinten. Az eldugott golyócska miatt lógunk te meg én a konzulátusok előtt. Az a kibaszott vízum a golyócska, amire vadászunk.

– Te eltörölnéd a golyócskát?

– Kezdetnek nem álnám magam, hogy az az utcai trükközés az egyetlen. Az csak a sorban az utolsó. Ha majd nem lesz belőle a közigazgatásban, az államközi szerződésekből, a magas politikában, akkor az utcáról is eltűnik.

– Egyetértek, igazad van, csak éppen vagy kétezer évet várhatunk rá. Addig is vacsorázhatnánk.

– Ez valóban a Miró – mondja Marija megpillantva a sarki cafét a tágas fedett terasszal. – Jól fest. Tényleg jól ismered a várost.

– Meddig maradsz Budapesten?

– Holnap utazom.

– Kár. Megmutathatnám neked Budapestet.

– Nem nézgelődni jöttem. Ma reggel elutazott Amerikába a barátnőm, őt kísértem ki. Hát te?

– Én saját magam kísérője vagyok.

Marija felnevetett. – Ez az igazi. Saját magunkat kísérni.

Lasagne-t, mellé fehérbort rendeltek.

– Most meséld el, milyen az, saját magadat kísérni.

– Magadnak rakosgatod a skatulyákat, míg meg nem unod. És mindig eltalálsz.

– Komolyan kérdezem.

– Komolyan mondom.

– Na jó, Marko...

A férfi orrhangon kimondott nevéől borzongás futott körbe a falakon. A meghittség áramütése. Antik kórus jelenti be, mi lesz most. Mi lehet most? Mert a történet létezik, megformálatlanul, de létezik. A megbízhatatlan horoszkópokban, amelyekből sok van, és olyannyira eltérőek. Erre a hétre egybehangzóan: szerelem dolgában csütörtökre új ismeretség, amelyből tartós kapcsolat lehet.

Még csak sejtés suhan át. De holnapra, egy hónapra? Teljes egy évre? A világ végezetéig szóló? Az ismeretlen előtti édes bizsergés pillanata. Lassan leeresztik a függőhidakat, felhúzzák a kapukat. A mellékutcákból ismeretlen pofák tolakodnak elő, egy múlt szereplői, amely oly könnyen lehet az övé is, benne zálogjogok és zugalapok, szenvedélyekkel és fellobbanásokkal, ígéretekkel és csalásokkal. A hatalmas rovacsoló, az Idő mindezt érvénytelenné nyilvánítja, lenyesegeti és átszínezi, betolja a golyócskát egy leendő közös élet gyufásdobozá alá. Ők pedig a Miró café teraszán még mindig úgy ringatóznak, mint lehorgonyzott hajók, a szokások és gátlások zátonyainál, csupán látszólag megváltoztathatatlan pozíciójukban. Az éjszaka folyamán, nem tudni, honnan és miért, erőteljes anticiklon-tevékenység kezdődik, a hőmérséklet emelkedik, tartósan szép idő eljövételét jelezve. Akkor pedig minden lehetéssé válik, még a hajóállás megváltoztatása is.

– Hallod, mit mondok? Hova kalandoztál el?

– A magam nyomába – mondta felnevetve.

Marko keresztülnéz a kedves arcon, melyen alig sejlenek a ráncok. Most merő fehérség, amibe majd múlt íródik. A szemhéjak árnyalódnak, a szembogár ködös lesz a nagyobb dioptriáknál. És mégis, csendes öröm tölti el. Az alkony bölcsessége. A másnap reggel biztonsága. Valamit odavetett arról, milyen az, önmagunk sarkában járni. A nő élcelődött, gyorsan eleresztette a füle mellett a közbevetőleg elejtett közlést, hogy nemcsak az apja él Ausztriában, de ötéves fia is. A férfi nem kapott viszonzásul semmit. Pozíciós sakkjátékosok, ki-ki a maga tervezett lépéssorozatával itt, Budán, a Miró café asztalánál. A megnyitás első lépéseinél tartanak. Vagy csak szeretné, ha úgy lenne? Legalább még két elképzelése volt erre a délutánra. A legkilátástalanabbal kezdte: hogy a magyar konzulátus előtti sorban látott fiatal nő éppen Budapesten tartózkodik. Ha úgy is lenne, annak esélye, hogy egyedül van és hajlandó randevúzni, nagyon csekély.

És pontosan így történt. Jól tudja, hogy a találkozó nem jött volna létre, ha nincs a fájdalom bűcsú. Egyre megy, a nő itt van, nem annyira kíváncsiságból, hanem hogy kitölthesse az ürességet, ami Amerikába tartó barát-nője kikísérése után keletkezett benne. De azért nem kellene alábecsülni a kíváncsiságot sem. És hogy jó benyomást tett rá, mert enélkül el sem fogadta volna a meghívását, hogy a Gerbeaud után menjenek át a Miróba. Ígéretes egybecsengés: az öblös Gerbeaud után a szelíd Miró.

Ez órában kiléptek mindennapjaikból, mindketten tisztában vannak vele. Csak vendégszereplői az előadásnak, szem elől téveszthetnek olyan tényeket, amelyeknek más körülmények között súlyuk van, és nem hagyhatók figyelmen kívül. Egy másik ész vezérli őket a javában kibontakozó játékban. Hétköznapjaik falain már mutatkoznak az első repedések, vagy inkább vonalak, egy új vonalháló kezdeményei. Vagy pedig csak elhítetik magukkal, hogy látnak valamit, mint ahogy a horgász olvas a vízből, amikor megkísérli eltalálni, hol tanyáznak a halak a sötét mélységekben.

Az elnyúló nyár végi alkonyodás az időt is lelassította. Az utcai világítás a még mindig szürkélő éggel a háttérben elnyújtja a közjátékokat a két idegen ember közt. Ez az a pillanat, amikor felsejlik, hogy volt értelme a megtett útnak, mert íme, végül itt van a találkozás, amely a mindennapi szorongást és elégedetlenkedést *ad acta* teszi, feltűnt valaki, aki új lapok leosztásával új színt visz a játékba. Vonalat húztunk, az adósság leírásra került. A nem létezés homályából előbukkant egy rokon lélek, akinek a helye időtlen idők óta betöltetlen. Mások jelenléte nem kisebbitte az ő hiányát. A maga helyére kerül egyszerre minden kiejtett szó s az elhallgatott gondolat is, amely ott rezeg a kézmozdulatban, a mosolyban, a hanglejtésben, a szemrezdülésben, szédületes sebességgel töltődik ki a keresztrejtvény, és nincs az a gát, amely megállíthatná két lény közeledését, ha egymásra ismertek. Ezeket a találkozásokat a kémia címszava alá sorolják. Csak arról feledkeznek meg, hogy hasonló korábbiakat is a megismételhetlenség heve fűtötte. A felgyülemelő régi szerepekből születik az új belépő.

Mi az ábra egy csütörtöki nap kora este, szeptember havában? Férfi ugrásra készen egy új próbálkozáshoz, hogy az életének szilárd kereteket adjon, pontot tegyen a sodródás éveire. A nő egy kapcsolat végén, amelyet az időnkénti szakítások zilálnak, mégis tart tovább, az évtizedes közös élet tehetetlensége élteti. Egymásnak most erőt kölcsönöznek ahhoz, hogy le lehessen húzni a múlt rolóját. Szerelembe esett cselszövők.

Tengerhajózók új szárazföld előtt. Biztos távolságból, távcsövön át nézve a nyílt tenger – minden lehetőségnek egyformán záloga – ölelésében ez a part egyre nő. Talán nem is sziget, hanem egy egész földrész, amelyen egy civilizáció alapozódik meg. Ki-ki a maga módján tekint rá. A kezde-

tén járnak, teli tüdővel lélegeznek. A sejtelem könnyen talál fedezékre, amelyben bármilyen formát megidézhet. A gondolat szabadon száll, végre eltépte a köteléket, amely az előző élet gátjához rögzítette. Kihajózik. Távolodik a kikötőtől. Eleinte lassan, kételyek közt, azután mind gyorsabban és gondtalanabban, az új kezdés erős áramlatai röpitik. Az előző élet fásultsága hajtja, az elszántság, hogy átíródjon a földrajz.

Még egy hajóút, amelynek meghatározó bójái az előzők tapasztalatai. Régi térképek alapján hajóznak, azokat majd csak később szerkesztik át. Nem azért, hogy biztonságosabbá tegyék a soros hajóutat, hanem függelékékként a leendő tapasztalatnak, amikor majd megint magukra maradnak, kibontott vitorlával a reményteljes végtelenségben.

Ezen most nem gondolkodnak. Mert nem szokás gondolni vele, amikor egy időre lehúzzuk a múlt rolóját. Csak a vágy él, hogy menetirányt változtassunk. Meg a tévedések felhői lebegnek. Később előmerednek a tévedések – a szirtek, amelyeket nehéz elkerülni. Mi van bevésődve, hány régi pozíció az új térképeken. Mely jegyzéke az ócskaságoknak. Kifizetetlen számlák. Albumok, amelyekben több az üres hely, mint amennyi fénykép van bennük. A felégetett múlt. Rég szétfűjt hamu ereszkedik az új díszletekre. A nyomok tartósak. Minden kezdés elve az újrahaznosítás.

És most, öt évvel később, újra ugyanazon a helyen vannak. A Kulturinnov hoteljében. Visszatérés a büntett helyszínére. Kihalt belső udvar. Kolostori csend. Semmi sem változott.

– Szívem, a szoba még nincs előkészítve. Letesszük a holminkat a recepción, és visszajövünk egy óra múlva – rezzentette fel Marko hangja.

– Úgy örülök. Milyen csodálatos hely. – Kihajolt az ablakon, és az udvart kémlelte. – Pár év múlva megveszi egy tajkun, dizájnosan kicicomázza, és ötszáz euró lesz benne egy éjszaka.

– Sétáljunk egyet?

– Hát persze, drágám. – Megfogta a férfi kezét, és arcon csókolta. – Úgy örülök – ismételte meg. – Tudod, talán jobb lenne, ha a bemutatóra egyedül mennél. Pihenni szeretnék, hogy estére formában legyek. Mikor lesz a vacsora?

– Nyolckor. Appetito étterem. Ez rögtön itt van, a földszinten, csak nem a térről nyílik a bejárata, hanem az oldalsó utcából, a Hiltonnal szemben.

– Nem kétlem, hogy te ezt már kikutattad.

– Most megvehetnék a bérletet, a három napra szólót.

– Majd megvesszük holnap, szívem. Miért tüsténkedsz mindjárt?

– Igen, de holnap vasárnap. Kétlem, hogy itt a várban vasárnap bármi üzemel.

– Ej, ha nem, hát majd taxiba ülünk.
– Csak nem fogjuk taxival járni Budapestet? De hogy tudd, kizárólag a City és a Budataxi jöhet számításba. A többi mind lenyúl. Megkérdeztem azt a taxisofőrt...

– Mit kérdeztél tőle?

– Hogy változott-e valami.

– És mit mondott?

– A hívószámok ugyanazok: egy egyes és hat kettes a City, kettes és hat hármas a Budataxi.

– Nem megy a fejembe, mit meg nem jegyzel...

– Semmi esetre se utcán leinteni, csakis hívásra.

– Jó. Most bebiztosítottuk magunkat. Már csak azokat a kibaszott kártyákat kell megvenni, és fellélegezhetünk.

– Miért haragszol?

– Hogyne haragudnék! Mestere vagy a kavarnak. Miért kell mindent előre eltervezni? És ha holnap belázasodok, és három napig ki se teszem a lábam a szobából? Akkor fuccs a bérletnek. Mire jó ez a nyüzsgés?

– Jó. Felhagyok veled.

– Mindig ezt mondd. És mindig csinálod tovább a magadét.

A térre kilépve jobbra indultak, a Miró café felé. Az áprilisi napfény meglágyította a házak árnyékát, oszlatta a hűvösséget. Már tizenegyre járt. Elhaladtak a café mellett, ahol a történet kezdődött velük.

Biztos vagyok benne, hogy még arra is emlékszik, milyen márkájú bort ittunk, gondolta Marija. És nem csak arra, azt is tudja, mi volt a számlán a végösszeg. Talán a pincér alakja sem halványodott el? Micsoda szeméttel az agya!

Kiértek a mellvédre, ahonnan Buda másik oldalára nyílt kilátás, a széles lankákra és a környező hegyekre, rajtuk virágba borult fák.

– Az ott lent Krisztinaváros.

– Ezt mondtad hat évvel ezelőtt.

– És nem felejtetted el?

– Nem. De nem azért, mert meg akartam jegyezni, hanem Kristina miatt, aki Amerikába ment, és aznap kísértem ki a géphez. Nem tudom, miért nem válaszol senki e-mailjére, amióta Bostonból Kaliforniába költözött.

– Végleg szakított a régi életével, örökre eltávozott. Nekem ez nem sikerült.

– Mert nem is akartad.

– Nem igaz. Akartam, de nem mentem el elég messzire. Úgyhogy az az új élet sehogy sem tudott felépülni.

– Azt hiszem, ennek nincs jelentősége. Mintha feltétlenül odább kelene állni, hogy az ember valamit lezárjon. Te egyszerűen sodortatod magad. Az életben is úgy mozogsz, ahogy a városban. Előre megvenni a háromnapos bérletet, lecövekelni, ahol valaki valamikor valamit valakivel. A terveid nevetségesek. Valójában nincs is elképzelésed az életedről. A háromnapos bérlet az alibid, hogy valamit előreláttál. Három napra talán, de nem hosszabb időre. Ez a te bajod. Minden, amit csinálsz, arra szolgál, hogy eltüntesd a nyomokat, nem pedig, hogy valamit felfedezz, megérts, megváltoztass.

– Ma nem vagy valami jó kedvedben?

– Tévedés. Te is tudod. Csak belefáradtam. Olyan vagy, mint egy kút a sivatagban, egy kút, amelyet mindennap ki kell ásni a homok alól. Ha egy nap kihagyom, eltömődsz.

– És aztán? – A járókelőkkel mit sem törődve, soha nem is zavartatta magát, magához húzta, olyan szemeket meresztve rá, hogy bárki kitalálhatta, ezek ketten egyenesen az ágyban kötnek ki.

– És aztán? – A hangja berekedt, ami mindig együtt járt a gyomrában feszülő izgalommal. – Aztán semmi.

Megcsókolta a férfit, hosszan rátapasztva száját az arcára.

– Menjünk a szállóba. Biztosan kész a szoba.

Még úgy állt, szorosan hozzásimulva, miközben elaggott turisták egy csoportja, körülölelve őket, mint a folyó egy homokpadot, elviharzott mellettük, a nagy elfoglaltságban észre se véve a járda közepén összeölelkezve álló párt.

– Tudod, mennyire szeretlek?

– Tudom.

Visszamentek a Kulturinnov recepciójára. Marija az ablakhoz lépett, és a fotelbe telepedett. A pult mögött most egy hölgy állt. Ujjongónak szánt mosolya azt akarta sugározni, hogy valami nagy újságot mond most. Marija nem figyelt oda Marko és a sötétkék blézerével jegyellenőrre emlékeztető hölgy beszélgetésére. Csak annyit látott, hogy bementek a pult mögötti helyiségbe. Most elemében van, nyakig egyikében a lehetetlen tájékozódásainak. A részletekről majd később értesíti, adandó alkalommal badarságok bukkannak fel, valami olyan értesüléssel hozakodik elő, amelyre senkinek sincs szüksége.

Marko a bőröndöt és a táskát vonszolta, a nő valamit magyarázott, kezével az ajtó felé tessékelve. Hallotta, hogy a nő azt mondja: „Mehetnek lifttel.” Marko megállt, letette a poggyászt, és odament Marijához.

– Nem ebben a hotelben leszünk. A kiadó odaát foglalt szobát, a Hiltonban.

- Nem értem. Miféle Hilton egyszeriben?
- A Hiltonban foglaltak szállást, de nem értesítettek a változásról. Mi a csodát tehetek?
- És te elfogadtad, anélkül, hogy megkérdeztél volna?
- Ugyan már, ne akarj itt jelenetet csinálni! Már fél tizenkettő, fogy az idő. Másfél óra múlva ott kellene lennem a standnál.
- Fütyülök rá! Eszednél vagy? Miért nem mondtad, hogy mi itt akarunk maradni?
- Úgy látszik, hogy itt nincs szabad hely a teljes három napra.
- Marko a recepciós hölgyre pislantott, aki az ajtónál állva várta, hogy elinduljanak.
- Hazudsz! Két hónapja dédelgetem ezt a helyet, és most valamiféle Hiltonba kell hurcolkodnunk. Azt hiszed, majd hasra esek a Hiltontól?
- Felkelt, és elindult Marko után. A hölgy már a felvonónál állt. Mosolyt vetve rájuk közölte, hogy a földszinten átjuthatnak a Hiltonba. A vasajtó becsukódott, a lift ereszkedni kezdett, de nyomban meg is állt.
- Beszorultunk – mondta hideglelősen Marko. Nyomkodni kezdte egymás után a gombokat. – Mért csinálod ezt velem? – hajtogatta elfúlva.
- Csillapodj. Nyomd meg megint a földszintet.
- Nem indul!
- Kinyitotta a belső ajtót, és néhányszor ököllel erősen belevágott a külső ajtó üvegébe. A folyosó mélyéről áttetszettek rajta a recepciós hölgy körvonalai. Valamit mondott angolul.
- Mit beszél? – Marko arca holtápadt volt. Homlokáról és halántékáról hideg verejtékcseppek gördültek lefelé.
- Ne pánikozz – mondta nyugodt hangon Marija. – Hív valakit, hogy kiszabadítson bennünket.
- A hölgy árnyékképe eltűnt a külső ajtó opálos képernyőjéről.
- Te vagy az oka! Tudod, mikor mennék én felvonóval egy emeletet? Soha! Még hozzá lefelé. Ki tudja, meddig leszünk itt beszorulva!
- Mi már hat éve be vagyunk szorulva, szívem. És mi bajunk?
- Nagyon szellemes.
- Csillapodj már! Várunk tíz percet, és idejön valaki, hogy kiszedjen bennünket. Mi bajod?
- Marko az arcát törölgette a zsebkendővel. – Iszonyúan rám jött a vizelés.
- Ez autoszuggesztió. Azért kell vizelned, mert akadályozva vagy.
- Nem könnyít rajtam a kiokosítás.
- Ne gondoldj rá, és majd nem kell.
- Mire gondoljak?

- A Hiltonra. Hogy milyen jó lesz nekünk abban a ketrecben.
- Marija, hát még egy? Agyoncsapsz vele. Mintha én akartam volna a Hiltont.
- Nem arról van szó, hogy akartad vagy sem, hanem, hogy eszedbe nem jutott engem megkérdezni. Csak egy szóval közölted volna, hogy változás van. Nem, ő kapja a poggyászt, és gyerünk! Mi vagyok én, egy darab fa?
- Bocsáss meg. Nem jutott eszembe, no, hanem csak megindultam...
- Hazudsz! Hízeltgetted nekem, hogy a Hiltonba tetted bennünket.
- Tudod, hogy nem.
- De igen!
- Amikor telefonon beszéltem velük, azt mondtam, hogy a Kulturinnovot kérem.
- De hogy Hilton lett belőle, nem reklamálsz.
- Jönnek már egyszer? Lekések a bemutatóról.
- Az a valaki odafentről üzen így. Hogyhogy nem érted?
- Marko háttal nekidőlt a belső ajtónak, és a felvonó egyszer csak megindult. Arca felragyogott a megkönnyebbüléstől. – Igen, üzen nekem.
- Amikor a földszintre értek, Marko felkapta a holmit, és sietős léptekkel átvágva a folyosón az utcán találta magát. Egy pillanatra megállt, Marija felé fordult, megbékélést kérő mosolyt küldött felé.
- Szívem, kérlek, bocsáss meg! Ne hagyd, hogy egy félreértés miatt kútba essen a kiruccanás, amit annyira vártunk.
- Hát nem érted? Nincs itt semmi félreértés.
- Marko az órájára nézett.
- Füttyölök rá, hogy odaérsz-e. Azt hiszed, hogy mindezt csak úgy lehet nyelni? Hat éve élek egy agglegénnyel. Most aztán elég volt belőle örökre. Világos, hogy te meg én nem tartozunk össze. És pont!
- Valaki a hátuk mögött becsapta a liftajtót. Mindketten odanéztek. A folyosó mélyén a recepciós hölgyet látták. „Csak egyenesen” – hajtogatta, és kezével is mutatta, arra van a Hilton. Marko visszaintett. Fogta a poggyászt, és átvágott az üttesten.
- Mi ütött ebbe a nőbe? – kérdezte Marija. – Látszik, nagyon tapad rád.
- Csak szívélyes.
- Tényleg nagyon együgyű vagy.
- A Hilton előtt Markóhoz odalép a libériás ajtónálló. Felrakja a poggyászatukat egy kiskocsira.
- Ez is szívélyes – mondja Marija.
- Szállj már le – szűri a foga közt Marko.

Belépnek az előcsarnokba. A recepción Marko kitölti a bejelentőlapot. Az inas diszkréten álldogál egy lépés távolságra tőle. Aztán eltűnik.

– Ez a cirkusz szörnyen idegesít – mondja Marija, miközben a negyedik emeletre viszi őket a felvonó. – Mindentől viszolygok. Az inas, mihelyt közölték a szoba számát, elrohant, hogy betegye a holminkat. Nem látom át a rendszert. A baksissal hoppon marad. Ez pedig nonszensz. Biztosan van kialakított rendszerük.

– Itt a liftek nem ragadnak be.

– Jaj, mit ragozunk egész reggel? – E pillanatban kinyílik a liftajtó. Kilépnek, és a szobájuk felé indulnak.

– Mit akarsz ezzel mondani?

– Hogy minden hangulat egy logikához kapcsolódik. Hogy minden rendszernek sajátos kiterjesztése van, ezt akartam mondani.

Marko megáll két folyosó kereszteződésében, körülnéz, és amikor megpillantja a nyilat a megfelelő szobaszámmal, jobbra fordul. – A Duna felőli oldalon kaptunk helyet.

– Mit jelent ez?

– A lakosztály a Dunára néz.

– Honnan tudod?

– Hát, ennek a folyosónak a jobb oldala a folyó felé esik.

Marija felragyogó arccal hirtelen a hátára kapaszkodik, csaknem feldőnti. – Szívem, te lángész vagy! Nem tréfálok. Imádlak. Micsoda tájékozódási képesség. Egy ekkora labirintusban meg tudod mondani, hol vagyunk a külvilághoz képest. No persze más kérdés, kintről befelé is tudsz-e így radarozni, de ezt most hagyjuk.

– Ahol van e – mondja Marko megpillantva a liftboyt, amint a folyosó végében kilép az apartmanjuktól. – A fiú félretolja a kiskocsit a poggyászszal. Rájuk mosolyog. Marko kétszáz forintot nyom a kezébe. Marija már a szobában van. Az ablakhoz lép, megpróbálja kinyitni.

– Ez a pompás szerkezet nem nyílik ki. Hívd vissza, hogy javítsa meg!

– Már elment – mondja Marko becsukva az ajtót.

– Ki nem állhatom a klímát. Hívd vissza, hogy kapcsolja ki, és nyissa ki az ablakot.

– Majd én elintézem, mit pánikolsz mindjárt! – Az ablak alatt megtalálja a hőszabályozót, egészen balra fordítja. Aztán meghúzza az ablak fogantyúját. A nyílászáró csak tíz centiméternyit csúszik oldalra. – Nem megy tovább.

– Tehát egy akváriumba jutottunk, mondhatom, leírhatatlanul örülök neki. Esküszöm, megöllek, mielőtt megfulladnék.

– Nézd ezt a látványt. Az egész városra rálátunk. Mintha Pest a tenyünkön lenne. A Duna, a hidak, minden egy képmezőben.

– Minek hoztál ide? – A szemét elöntik a könnyek, tehetetlenségében az ágyra veti magát.

– Nem fogunk tán három napon át siránkozni.

– Nem, hanem dicshimnuszokat zengünk a nagyvilági cirkuszi mutatványosokról, amiért elkápráztatják a kicsit módosabb bunkókat. Nem szégyelled, hogy ide suvasztottál? Hozzám ne nyúlj, eredj, húzz el a drágalátos bemutatódra. El ne mulaszd hangsúlyozni a kiadónak, mennyire el vagyunk ragadtatva itt eldunsztolva a képernyő előtt. Semmire sincs szükségünk. És föl ne találj ébreszteni, amikor hazajössz.

Marko kinyitja a bőröndöt, kirámolja holmiját és elrendezi a szekrényben. Marija fejét a párnába fúrva hever. Legszívesebben hangosan kisírná magát, de uralkodik a késztetésen, várja, hogy Marko leléljen. Mozgását füleli, a hangokból pontosan tudja, mit csinál éppen. Bármennyire kellene sietnie, legelőször mindig szétpakol, minden holminak megkeresi a helyét. Az új bójásor híján elveszettnek érezné magát. Egy napot sem tud kiállni szokások nélkül. Innen a pánik, bárhova utaznak. Először is helyreállítani a mindennapiságot, holott azért utaztak el, hogy egy időre megszabaduljanak a napi kötelezettségektől. Rögtön becserkészi a környéket, hogy megtalálja a megfelelő helyet, ahol másnap reggel, amikor ő alszik még, az első reggeli kávéját elfogyasztja. Keres egy éjjelnappal nyitva tartó boltot. Vagy legalább éjfélig nyitva tartót. Maga a tény, hogy mindent, amit esetleg megkíván, a keze ügyében tudhat, nyugodtsággal és elégedettséggel tölti el. Elhárítani a kellemetlenségeket. A világ vége már az is, ha a kis ébresztőórában, amelytől soha meg nem válna, kifogyóban az elem. Így tehát minden az ideiglenes rend felépítésének van alárendelve, mintha el sem utaztak volna sehova, ehelyett magukkal cipelnek egy színházat – a vándorszínészek a végkimerültségig ugyanazt az előadást játsszák.

Akárhova vetődnek, röpké egy óra alatt sikerül legalább ötször-hatszor kikukkantania a szállóból, terepszemlét tartani, mindig egy háztömbnyivel távolabb. Úgy tér meg, mint a vadász a zsákmányával – amely senkinek se kell. Megmondta neki, hogy sem Szentendrére nem akar elmenni, sem Csepelre, ahol ötvenhatban heves harcok voltak. Pihenni akar, minden órát kiélvezni, tervek és kötelezettségek nélkül. De úgy látszik, ez vele nem lehetséges. Ki van herélve öröm ellen. Egész évben ezt érzi rajta. Nem fogja fel, hogy a férfi otthonosságot varázsol maga köré. Máshogy nem megy, képtelen rá. Valójában örömét leli benne. Utazó szerviz, elsősegély,

minden szolgáltatás a keze ügyében. Mintha el sem utaztak volna. Vagy tévedne? Hiszen utazik ő egész idő alatt, de úgy utazik, mintha nem utazna. Eldugta maga elől az utazásokat a szokások biztos rendjével, amelyekhez ragaszkodik, bárhova vetődne is.

Most pácban van, a vásárra kell mennie, és még nem szimatolt körül a környéken. Hogy virradhat rá új nap a szokások kelléktára nélkül? De a vacsoráig van még elég ideje átfésülni a budai utcákat, hogy kiigazíthassa a régi térképeket. S visszatérjen, motozzon a szobában. Hogy szaporítsa az értelmetlen célpontokhoz vezető legrövidebb utak gyűjteményét.

Ha a gondolatokban olvasni lehetne, ezen a filmszalagon most összefüggéstelen képsorokat, izgalmi kitöréseket észlelné. És nem volna féltékeny, sehol nem jelenik meg ugyanaz az arc, amelyet a képzelet titkos rekeszeiben rakosgatna. Sehol egy végigmondott történet. El kellene képednie attól, milyen forgalma kavargó a nőknek Marko fejében. Hízogó jelenetekben vagy halvány ígéretként. Minden teljes összevisszaságban gomolyog ebben a provizórikus életben. Mert rend a fiókokban van, a szekrényekben, az átjárók és kerülőutak ismeretében, ott, ahol nappali fényben a hivatalos változat játszódik le. Itt pedig, a tudatalatti homályában, kerengenek a töredékek, a felsejlő lehetőségek csonkjai, az elhasználódott kapcsolatok tépett rongyai. Egy világ kiépítés alatt, miközben tető alá hozására nincs remény.

Marko a fürdőszobában. Tisztálkodószereit a széles szekrényke felső polcain rakta szét. Az alsó üres, nagylelkűen átengedve Marijának. Megnézte magát a tükörben. A látvánnyal elégedetten dezodorálót spriccelt a nyakára. Az órára nézett. Ideje elindulnia. Pár perc, és a taxiban ül majd. Lassan gördül a budai utcákon. Péntek délután. A földszinti lakások nyitott ablakait vizslatja. Az elhatározások mérlegelésétől csak egy lépés addig a füledt szeptemberi délutánig, amelyen a hívások ötletszerű sorrendje meghatározta a mostani pillanatot. Ha más sorrendet választ, ki tudja, hol lenne most? És kivel? A puszta véletlen vezérelte erre a pontra. Sokáig tanakodott, melyiket hívja elsőnek a három szám közül. A legkevésbé valószínűvel kezdte. Fordítva is tehette volna. De ő ki akarta iktatni a kisebb esélyt, hogy szűkítse a lehetséges területét. Ha Marija nem jelentkezik, vagy ha elutasítja az invitálást, a következő jelölt Nataša lett volna. Még egyszer a nyakára spriccelt. Hátralépve bekémlelt az előszobába. A hatalmas tükörben látta Marija mozdulatlan alakját. Arcát a párnába fúrva hevert. Talán el is aludt? Gépiesen elkezdte rendezgetni a kozmetikumait a polcon. És hirtelen visszariadt az eretnek művelettől. Még jobban magára haragítja vele Mariját, ha felébred. A szekrényben rejlő hullákról árulkodó mimelt rend. A mosdó melletti tartóra pakolt belőlük. Hagyj magad után spontán rendetlenséget.

A fürdőszobából kiszüremelő motoszkalást hallgatta. Elindul már végre? Mi maradt még? Egy darab idő, pár évtized. Legfeljebb annyi, amennyi elmúlt már. És itt a vég, mindegy, hogy hetven vagy nyolcvan. Ez volt az élet. Megvolt a homokpadod. A kis világod. Senki teelődte nem járta be. És rajtad kívül nem is fogja. Ezen a szigeten kellett átélned mindent, ami történhet veled, minden érzékkel magadba innod más testeket. Mielőtt a bőrödön megjelenének az első öregkori szemölcsök. Olyan nagy terület. De az ég ugyanaz. Nem kékségével, vidám határtalanságával üzen, alacsonyan szálló sötét felhők takarják folyton. Mindegy, merről jönnek, keletről vagy nyugatról. Egy elhibázott földrajz foglya. Mi közöm nekem azokhoz a rettenetes alakokhoz, akiknek a pofázmányával tele vannak az újságok címdaljai? Ez nem az én történetem. És nem én vagyok az egyetlen, aki csak azt akarja, hogy hagyják békén. De ők nem tágitanak, mord arccal elbődülnek, mindegy, hogy valamiféle támogató mítingeken-e vagy az ekránon. Kik ezek? Összeköti-e velük bármi más, mint hogy egyforma útlevelük van? Fél élete ráment, mire felfogta, hogy mind egyforma. A múltjuk az ő jövője. Kevés maradt hátra az életből. Hát élete végéig meg kell osztania a cellát ezekkel a figurákkal? El kellett volna menni, mint Kristina, hat éve, amikor kinyírták az egyetlen embert, aki más volt. Aki feltámasztotta a reményt, hogy lehet másképp. Hasra fordul. Fejére húzza a takarót. Kellemes zsibbadtság az elalvás küszöbén. Csak egy mozdulat: magához öleli a párnát. Megint a kezdeteknél. Oly gyönyörű dolog még egyszer végigmenni azon az úton. Még egyszer? Nedves talppal a meleg köveken. A fővény szaga Dubrovnik mellett, a Bužán. Sós csókok. A víz zubogása a fürdőszobában. A szépítőszerek koccanásai... Gondosan rendbe rakja őket. Min járhat az esze ebben a pillanatban? A spanyolfal mögött, karnyújtásnyira az ágytól, amelyen szemét becsukva fekszik. Alszik.

(Folytatása következő számunkban)